colinda, se repezi spre ei, vrând să-i îmbrățișeze.

Numai că, speriați de această năvală neașteptată, ei o luară la fugă crezând că e cineva care vrea să-i prindă și să le ia covrigii și merele. Negăsind în grabă drumul spre ieșire porniră să dea ocol casei. Ghinion, neputându-și opri avântul dela început, mai fugi o bucată de loc. Zărindu-i că se îndreaptă spre fundul curții, porni din nou spre ei, strigându-le:

„Nu pe acolo! Nu pe acolo! veniți încoace să vă arăt eu".

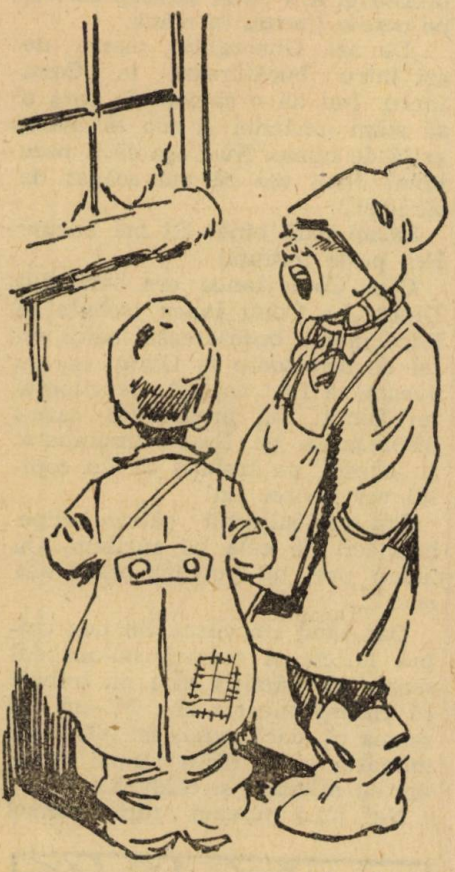

Dar copiii țineau una și bună și spaima le fusese atât de mare că nu pricepură ce spunea detertivul. De aceea nu se opriră, ci alergară înainte. Ghinion nu se lăsă nici el, și așa, porniră să alerge prin ogradă, pe după hambar, peste straturile pe care zăpada nu le acoperise bine, prin jurul casei, primii căutând o scăpare, iar Ghinion voind cu tot dinadinsul să-i ajungă.

Dela o vreme, obosiți și văzând că e aproape să fie prinși, copiii începură să țipe și să strige.

„Vai! săriți vrea să ne ia nucele și banii! ziceau ei. Hoțul, hoțul fuge după noi!"

La câteva case din jur se deschiseră ferestrele și capete îngrijorate se iviră, căutând să pătrundă în unericul cu privirile și să vadă ce se întâmplă.

Atunci Ghinion se opri.

„Stați, micuților ,nu mai fugiți. Nu vă iau nimic ci din contră, vă dau, zise el. Nu sunt hoț. Eu sunt Ghinion, vestitul Ghinion!"

Dar copiii găsind însfârșit poarta, ieșiseră în stradă și acum picioarele lor băteau grăbite trotuarul pierzânduse în noapte.

Rămas singur în curtea pustie Ghinion oftă îndelung.

„Grea e meseria de detectiv. Și nici măcar nu le-am dat câte un ban pentrucă au cântat așa de frumos. Nu-i nimic. Bine că n'au fost niște hoți".

Și merse de se culcă.

A. OMIR

Un match de foot-ball

Desene de VASILE BARBU — Text de MANUELA

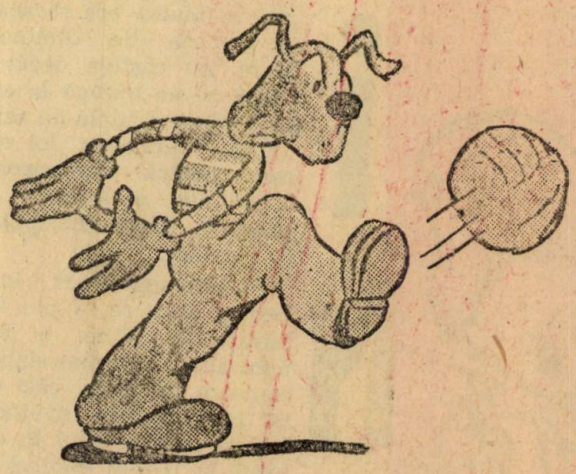

Începând repriza doua Ham-Ham pare hotărît să-și doboare adversarul și pe Bob să-l dea „în gât", adică să-l bată bine, deaceea, curajos, cum dă semn arbitrul, iată Ham pornește furtunos.

Se repede drept la minge și-o lovește fără milă, trimițând-o către poartă, ca să-l facă zob pe Rilă. Dar, lovită mult prea tare, mingea sboară vultureșteș și-n tr'o gură de girafă, lângă poartă nimerește.

Ca din praștie țâșnită sau din gura unui tun sare'n sus girafa, biata, și pornește'n trap nebun; speriată fuge'ntr'una, nu se-oprește cât de cât, cu poporul după dânsa și cu mingea... nod în gât.

Doar cu mare greutate au ajuns-o doi ogari și-au condus-o la tribună, unde doi veterinari i-au scos mingea și au dat-o înapoi la jucători care, stând așa, degeaba așteptau nedăbdători.

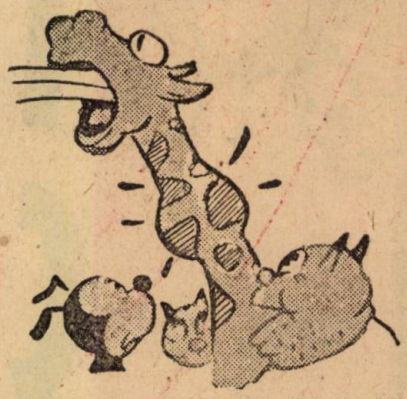

Iar girafa, sfătuită să-și închidă bine gura, a băut un pic de apă și-a uitat spereietura.
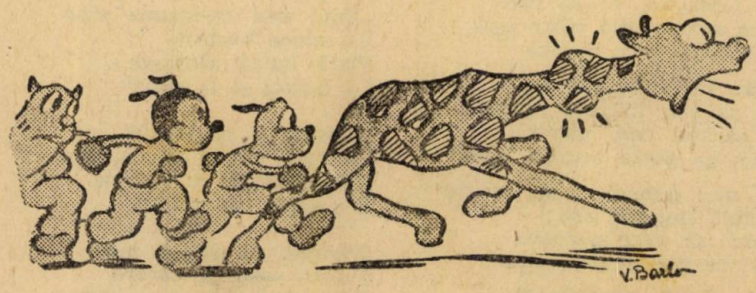
— Va urma —